*Studiul 7*

# „Ascultați lucrul acesta!”

**TEXTE-CHEIE:** ***Numeri 13:26-30; Ieremia 36:20-26; 2 Cronici 36:15,16; Matei 23:30-35; 1 Corinteni 10:6-12***

*Sabat după-amiază, 7 noiembrie*

***De memorat:***

„Aceste lucruri li s-au întâmplat ca să ne slujească drept pilde şi au fost scrise pentru învăţătura noastră, peste care au venit sfârşiturile veacurilor.”

1 Corinteni 10:11

Astăzi, unii oameni sunt încurajați să exprime „adevărul lor” – experiențele lor, ideile lor, nevoile lor, limitele lor, convingerile lor – indiferent care ar fi acestea. Fiecare „adevăr” este valid (așa se crede) și nu ar trebui redus la tăcere. Ce se întâmplă însă atunci când unele dintre aceste „adevăruri” susținute cu tărie intră în conflict cu Adevărul, Isus Hristos, și cu Cuvântul Său scris?

Se întâmplă că unii vor accepta adevărurile biblice și se vor întoarce din rătăcirile lor, alții însă se vor agăța de minciunile lor. Unii își vor schimba comportamentul ca răspuns la adevăr, alții se vor revolta împotriva lui. Așa a decurs toată istoria omenirii.

Profeții biblici au fost adesea chemați să transmită mesaje pe care oamenii nu voiau să le audă. Drept urmare, mulți au fost criticați, marginalizați, chiar amenințați cu moartea sau uciși (Evrei 11:32-38). În ciuda tuturor acestor lucruri, profeții lui Dumnezeu și-au proclamat cu credincioșie mesajele, deoarece călăuzirea profetică divină nu era opțională pentru ei. Era o îndrumare spre salvarea vieții poporului lui Dumnezeu. De aceea mesajele trebuiau transmise indiferent de sacrificiul personal cerut profetului.

## Furie la adresa mesagerului

Moise, conducătorul ales de Dumnezeu, a cunoscut bucuriile și durerile îndrumării unei mulțimi pestrițe prin pustiu, în căutarea Țării Promise.

**1. Ce se întâmplă în Numeri 14:4-11? De ce sunt oamenii supărați pe Moise și pe Aaron?**

***Numeri 14:4-11***

4 Şi au zis unul altuia: „Să ne alegem o căpetenie şi să ne întoarcem
în Egipt.”
5 Moise şi Aaron au căzut cu faţa la pământ în faţa întregii adunări a
copiilor lui Israel care era strânsă laolaltă.
6 Şi, dintre cei ce iscodiseră ţara, Iosua, fiul lui Nun, şi Caleb, fiul lui
Iefune, şi-au rupt hainele
7 şi au vorbit astfel întregii adunări a copiilor lui Israel: „Ţara pe care
am străbătut-o noi ca s-o iscodim este o ţară foarte bună, minunată.
8 Dacă Domnul va fi binevoitor cu noi, ne va duce în ţara aceasta şi
ne-o va da: este o ţară în care curge lapte şi miere.
9 Numai nu vă răzvrătiţi împotriva Domnului şi nu vă temeţi de
oamenii din ţara aceea, căci îi vom mânca. Ei nu mai au niciun
sprijin: Domnul este cu noi, nu vă temeţi de ei!”
10 Toată adunarea vorbea să-i ucidă cu pietre, când slava Domnului
s-a arătat peste cortul întâlnirii, înaintea tuturor copiilor lui Israel.
11 Şi Domnul a zis lui Moise: „Până când Mă va nesocoti poporul
acesta? Până când nu va crede el în Mine, cu toate minunile pe care
le fac în mijlocul lui?

O citire atentă a acestor versete arată că israeliții erau furioși pe Dumnezeu, pentru că nu aveau încredere în El. Moise și Aaron, reprezentanții umani ai stăpânirii supreme a lui Dumnezeu, au devenit ținte ușoare pentru mânia națiunii. Nevoia de siguranță fizică și psihică este o motivație de bază a tuturor ființelor umane. Atunci când una dintre acestea este amenințată sau când percepem ceva drept o amenințare la adresa bunăstării noastre fizice sau psihice, putem deveni iritați sau chiar irațională.

**2. De ce erau israeliții atât de speriați, în Numeri 13:26-30? Ce cuvânt de încurajare le-a adresat Caleb?**

***Numeri 13:26-30***

26 Au plecat şi au ajuns la Moise şi la Aaron şi la toată adunarea copiilor lui Israel, la Cades, în pustia Paran. Le-au adus ştiri, lor şi întregii adunări, şi le-au arătat roadele ţării.
27 Iată ce au istorisit lui Moise: „Ne-am dus în ţara în care ne-ai trimis. Cu adevărat, este o ţară în care curge lapte şi miere şi iată-i roadele.
28 Dar poporul care locuieşte în ţara aceasta este puternic, cetăţile sunt întărite şi foarte mari. Ba încă am văzut acolo şi pe fiii lui Anac.
29 Amaleciţii locuiesc ţinutul de la miazăzi; iebusiţii şi amoriţii locuiesc muntele şi canaaniţii şi hetiţii locuiesc lângă mare şi de-a lungul Iordanului."
30 Caleb a potolit poporul care cârtea împotriva lui Moise. El a zis: „Haidem să ne suim şi să punem mâna pe ţară, căci vom fi biruitori!"

Israeliții aveau temeri legitime cu privire la dificultățile care îi așteptau în cucerirea Țării Promise, „dar atunci când își lasă inima în voia necredinței, oamenii se așază sub controlul lui Satana și nimeni nu poate spune până unde îi poate duce el" (Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, p. 389). Moise, în calitate de lider, s-a confruntat în acel moment cu o provocare aproape imposibil de depășit. Temerile poporului s-au transformat rapid în mânie împotriva lui Aaron și a lui Moise și într-o răzvrătire deschisă față de Dumnezeu. Când poporul a căutat conducători noi pentru a-l înlocui pe profetul/conducătorul ales de Dumnezeu (Deuteronomul 34:10-12; Numeri 14:4), Iosua și Caleb și-au sfâșiat hainele și au implorat poporul să se încreadă în Dumnezeu, în ciuda temerilor: „Dacă Domnul va fi binevoitor cu noi, ne va duce în ţara aceasta şi ne-o va da: este o ţară în care curge lapte şi miere. Numai nu vă răzvrătiţi împotriva Domnului şi nu vă temeţi de oamenii din ţara aceea" (Numeri 14:8,9).

> Este ușor să ai încredere în Dumnezeu când lucrurile merg bine, nu-i așa? Dar când vine dezastrul? Dar când a te încrede în Dumnezeu înseamnă disconfort sau neplăcere? Cât de multă încredere ai atunci?

# Eliminarea mesajului (I)

**3. Ce se întâmpla la curte, în Ieremia 36:20-26, şi cum au reacţionat conducătorii la avertismentul profetic?**

***Ieremia 36:20-26***

20 Ei s-au dus apoi la împăratul în curte, lăsând cartea în odaia de scris a logofătului Elişama şi au spus toate cuvintele din ea în auzul împăratului.
21 Împăratul a trimis pe Iehudi să ia cartea. Iehudi a luat-o din odaia logofătului Elişama şi a citit-o în auzul împăratului şi în auzul tuturor căpeteniilor care stăteau împrejurul împăratului.
22 Împăratul şedea în casa de iarnă, căci era în luna a noua, şi înaintea lui era un foc de cărbuni aprinşi.
23 După ce Iehudi a citit trei sau patru foi, împăratul a tăiat cartea cu briceagul logofătului şi a aruncat-o în jăraticul de cărbuni, unde a fost arsă de tot.
24 Împăratul şi toţi slujitorii lui care au auzit toate cuvintele acelea nu s-au înspăimântat şi nu şi-au sfâşiat hainele.
25 Elnatan, Delaia şi Ghemaria stăruiseră de împărat să nu ardă cartea, dar el nu i-a ascultat.
26 Ci împăratul a poruncit lui Ierahmeel, fiul împăratului, lui Seraia, fiul lui Azriel, şi lui Şelemia, fiul lui Abdel, să pună mâna pe logofătul Baruc şi pe profetul Ieremia. Dar Domnul i-a ascuns.

Ieremia a fost vocea profetică a lui Dumnezeu pentru naţiunea lui Iuda într-o perioadă de dezastru iminent. Prin Ieremia, Dumnezeu îi avertizase mulţi ani pe cei din Iuda cu privire la nemulţumirea Sa faţă de ei şi că Babilonul avea să-i cucerească şi să-i ducă în robie (Ieremia 6:8-19; 26). Domnul căuta să-i salveze, dar ei trebuiau să asculte. Păcatele lor erau multe, evidente şi neschimbate. Idolatria, jertfirea copiilor, adulterul şi tirania erau ceva obişnuit în vremea lui Ieremia, însă avertizările şi apelurile lui nu au fost luate în seamă. Spre finalul slujirii profetice a lui Ieremia, apelurile lui Dumnezeu au devenit mai intense, dar eforturile Sale au rămas întotdeauna răscumpărătoare. În capitolul 32, de exemplu, Dumnezeu îi spune lui Ieremia să cumpere o bucată de pământ şi să păstreze actul de proprietate, „căci aşa vorbeşte Domnul oştirilor [...]: «Iarăşi se vor mai cumpăra case, ogoare şi vii în ţara aceasta»” (Ieremia 32:15). Dragostea a fost cea care L-a determinat pe Dumnezeu să-l facă pe Ieremia să scrie un fel de ultim apel la

pocăință și la reformă. Reacția lui Ioiachim la acest mesaj a fost dispreț față de Dumnezeu, față de mesajul și mesagerul Său.

**4. Conform Ieremia 36:27-31, cum a răspuns Dumnezeu la actul de sfidare al lui Ioiachim?**

***Ieremia 36:27-31***

27 După ce a ars împăratul cartea care cuprindea cuvintele pe care le
scrisese Baruc după spusele lui Ieremia, Cuvântul Domnului a vorbit
astfel lui Ieremia:
28 Ia din nou o altă carte şi scrie în ea toate cuvintele care erau în cea
dintâi carte pe care a ars-o Ioiachim, împăratul lui Iuda.
29 Şi despre Ioiachim, împăratul lui Iuda, spune: 'Aşa vorbeşte
Domnul: «Tu ai ars cartea aceasta, zicând: ‹Pentru ce ai scris în ea
cuvintele acestea: „Împăratul Babilonului va veni, va nimici ţara
aceasta şi va nimici din ea oamenii şi dobitoacele"?›»
30 De aceea, aşa vorbeşte Domnul despre Ioiachim, împăratul lui
Iuda: «Niciunul din ai lui nu va şedea pe scaunul de domnie al lui
David. Trupul lui mort va fi lăsat la căldură ziua şi la frig noaptea.
31 Îl voi pedepsi pe el, sămânţa lui şi pe slujitorii lui pentru
nelegiuirea lor şi voi aduce peste ei, peste locuitorii Ierusalimului şi
peste oamenii lui Iuda toate nenorocirile cu care i-am ameninţat, fără
ca ei să fi vrut să Mă asculte!»'"

Uneori avem tendința de a crede că, dacă respingem sau distrugem mesajele lui Dumnezeu ori pe mesagerii Săi, va dispărea și mesajul. Refuzul nostru de a lua în seamă cuvântul profetic al lui Dumnezeu nu șterge mesajul pe care El îl are pentru noi. Disprețul nostru nu face decât să intensifice răul care va veni peste noi și peste familiile noastre din cauza ignoranței sau revoltei noastre deliberate. Profeția lui Ieremia despre sfârșitul regelui Ioiachim conține un avertisment serios pentru fiecare om (Ieremia 36:30,31): ignorăm avertizările lui Dumnezeu pe propriul nostru risc, deoarece vom culege consecințele păcatului și ale răului nostru.

> Ce îți spune despre caracterul divin iubitor faptul că Dumnezeu a continuat să Se apropie de poporul Său, în ciuda sfidării acestuia?

## Eliminarea mesajului (II)

Răspunsurile umane la darul profeției pot lua multe forme. În cazul lui Moise, copiii lui Israel au ajuns la o revoltă deschisă față de el și Aaron, mânați de teama de inamicii pe care urmau să-i întâlnească la intrarea în Țara Promisă. Ani mai târziu, regele Ioiachim a ars mesajul lui Dumnezeu, în speranța de a distruge cuvântul Lui profetic. Însă acestea nu au fost deloc cazuri izolate. Istoria poporului Israel din vechime și a lui Iuda a fost, cu rare excepții, una a respingerii profeților.

**5. Studiază 2 Cronici 36:15,16! Cum au răspuns cei din Iuda la mesajele trimise de Dumnezeu prin profeții Săi? Cum a reacționat în final Dumnezeu la comportamentul lor?**

***2 Cronici 36:15,16***

15 Domnul Dumnezeul părinţilor lor a dat din vreme trimişilor Săi însărcinarea să-i înştiinţeze, căci voia să cruţe pe poporul Său şi locaşul Său.
16 Dar ei şi-au bătut joc de trimişii lui Dumnezeu, I-au nesocotit cuvintele şi au râs de prorocii Lui, până când mânia Domnului împotriva poporului Său a ajuns fără leac.

Lucrarea profetică a lui Ieremia s-a întins pe durata domniei lui Iosia, a lui Ioahaz, Ioiachim, Ioiachin și Zedechia. Imperiul Babilonian, condus de Nebucadnețar, ajunsese acum la ușa lui Iuda. Profețiile lui Ieremia erau aproape în întregime împlinite atunci când un tânăr de 21 de ani, numit Zedechia, a urcat pe tron (2 Cronici 36:11). Biblia spune: „El a făcut ce este rău înaintea Domnului Dumnezeului său şi nu s-a smerit înaintea proorocului Ieremia, care-i vorbea din partea Domnului” (2 Cronici 36:12).

De notat cum este descris darul profetic al lui Ieremia! Se spune despre el că vorbea din partea lui Dumnezeu. Cu toate acestea, Zedechia nu s-a smerit înaintea profetului. Totuși Ieremia, care nu era decât un om, un păcătos ca noi toți, era un reprezentant al Domnului, în numele căruia vorbea. Ieremia a fost unul dintre cei mulți care au avut acest rol. Timp de secole, Dumnezeu trimisese profeți poporului Său (Exodul 3:15; Psalmii 105:26; Maleahi 3:1; Isaia 6:8; Ieremia 25:4; Matei 11:13; Luca 11:49 etc.), vrând „ca niciunul să nu piară, ci toţi să vină la pocăinţă” (2 Petru 3:9). Această istorie a Israelului din vechime și a lui Iuda este istoria încercărilor neîncetate ale lui Dumnezeu ca, prin

făgăduințele Sale de mântuire, să ajungă la poporul Său rătăcit, dacă acesta s-ar fi pocăit.

Dar, în acest ceas târziu al istoriei lui Iuda, harul pe care Dumnezeu l-a acordat poporului prin îndrumarea și prin mângâierea glasului profetic al lui Ieremia a fost întâmpinat nu cu smerenie, credință și pocăință, ci cu râsete, batjocură și dispreț.

> Ei i-au ironizat pe solii lui Dumnezeu, au disprețuit cuvintele Lui și și-au bătut joc de profeții Săi. Cu siguranță, noi nu am face niciodată ceva asemănător. Sau am face?

## Ipocrizie

Te-ai uitat vreodată la lucruri pe care alții le-au făcut în trecut și ai gândit: *Dacă eram în locul lor, eu nu făceam niciodată ce au făcut ei?* Totuși, dacă suntem sinceri cu noi înșine, este posibil să nu facem exact aceleași lucruri ca alții, dar adesea ne comportăm în moduri asemănătoare, repetând aceleași greșeli și poate refuzând intenționat să observăm ce facem cu adevărat. Acesta este principiul la care Isus Însuși a făcut referire când a spus: „Fățarnicule, scoate întâi bârna din ochiul tău, şi atunci vei vedea desluşit să scoţi paiul din ochiul fratelui tău" (Matei 7:5).

**6. Ce idee importantă, dar dureroasă vrea să transmită Domnul Isus în Matei 23:30-35? Ce avertizare ar trebui să extragem din cuvintele Lui?**

***Matei 23:30-35***

30 şi ziceţi: 'Dacă am fi trăit noi în zilele părinţilor noştri, nu ne-am fi
unit cu ei la vărsarea sângelui profeţilor.'
31 Prin aceasta mărturisiţi despre voi înşivă că sunteţi fiii celor ce au
omorât pe profeţi.
32 Voi dar umpleţi măsura părinţilor voştri!
33 Şerpi, pui de năpârci! Cum veţi scăpa de pedeapsa gheenei?
34 De aceea, iată, vă trimit profeţi, înţelepţi şi cărturari. Pe unii din ei
îi veţi omorî şi răstigni, pe alţii îi veţi bate în sinagogile voastre şi-i
veţi prigoni din cetate în cetate,
35 ca să vină asupra voastră tot sângele nevinovat care a fost vărsat
pe pământ, de la sângele neprihănitului Abel până la sângele lui
Zaharia, fiul lui Barachia, pe care l-aţi omorât între Templu şi altar.

În aceste versete se simte că Domnul Isus detesta comportamentul fariseilor deoarece ipocrizia lor era agravată de un refuz hotărât de a se schimba. Domnul Isus nu mai tolera religia fariseilor. El demasca elitele spirituale îmbrăcate în veșminte lungi și somptuoase, care nu erau cu mult mai mult decât niște morminte văruite, pline de oase de morți (Matei 23:27,28). Ei nu voiau să-și mărturisească și nici să-și părăsească păcatele, nici măcar atunci când acestea le erau arătate clar sau când Isus le oferea în mod repetat ocazia de a se pocăi și de a fi mântuiți.

Când avea de-a face cu ei, nu este de mirare că Domnul Isus îi considera ipocriți. Formula repetată adesea era: „Vai de voi, cărturari şi farisei făţarnici!” (vezi Matei 23:14,15,23,25,27). Într-adevăr viața lor era caracterizată de faptul că spuneau un lucru și făceau altul. Așa era și atitudinea lor față de profeți. Ei credeau, de pildă, că prin împodobirea mormintelor profeților onorau credința, dar refuzau să facă lucrurile cu adevărat importante, cum ar fi să se pocăiască în urma cuvintelor profeților. În schimb, doreau să fie asociați cu puterea și cu patosul profeților, dar nu și cu esența și conținutul mesajelor lor. Lustruind mormintele și cavourile slujitorilor lui Dumnezeu, își ziceau în sinea lor că ei nu ar fi vărsat niciodată sângele mesagerilor lui Dumnezeu. Totuși, în același timp, plănuiau uciderea cuiva mult mai mare decât un profet – a lui Mesia Însuși.

> Cum ne asigurăm că, în principiu, nu facem același lucru: afișăm o religiozitate exterioară în timp ce în interior suntem plini de revoltă, lăcomie și ură?

## Pentru avertizarea noastră

Toate aceste relatări din Vechiul Testament, oricât de neplăcute și de triste, au fost consemnate cu un scop bun: de preferat ca noi să învățăm lecțiile despre ce se întâmplă când ne răzvrătim față de Dumnezeu.

**7. Potrivit apostolului Pavel, în 1 Corinteni 10:6-12, de ce i-a inspirat Dumnezeu pe profeți să scrie ce au scris în Biblie?**

***1 Corinteni 10:6-12***

6 Şi aceste lucruri s-au întâmplat ca să ne slujească nouă drept pilde, pentru ca să nu poftim după lucruri rele, cum au poftit ei.
7 Să nu fiţi închinători la idoli, ca unii dintre ei, după cum este scris: „Poporul a şezut să mănânce şi să bea şi s-au sculat să joace.”
8 Să nu curvim, cum au făcut unii din ei, aşa că într-o singură zi au căzut douăzeci şi trei de mii.
9 Să nu ispitim pe Domnul, cum L-au ispitit unii din ei, care au pierit prin şerpi.
10 Să nu cârtiţi, cum au cârtit unii din ei, care au fost nimiciţi de Nimicitorul.
11 Aceste lucruri li s-au întâmplat ca să ne slujească drept pilde şi au fost scrise pentru învăţătura noastră, peste care au venit sfârşiturile veacurilor.
12 Astfel dar, cine crede că stă în picioare să ia seama să nu cadă.

În aceste versete Pavel trasează o linie clară între trecut și prezent, legând Israelul din vechime de biserică, din care facem parte acum noi, cei care L-am acceptat pe Isus ca Domn și Mântuitor (Galateni 6:14-16). Pavel arată limpede că istoria experiențelor omenirii cu Dumnezeu – fie ele bune sau rele – nu trebuie trecută cu vederea. De fapt, Dumnezeu a considerat acest lucru atât de important încât a făcut ca ele să fie consemnate ca exemple, „ca să nu poftim după lucruri rele, cum au poftit ei” (1 Corinteni 10:6). Cu alte cuvinte, trecutul este adesea un prolog al viitorului. Trecutul stabilește frecvent contextul pentru ceea ce se întâmplă în prezent și pentru ceea ce se va întâmpla în viitor.

În esență, Dumnezeu ne spune că nu suntem condamnați să repetăm greșelile generațiilor trecute, iar pentru aceasta nu e nevoie decât să luăm aminte la avertizările Scripturii și la mesajele profetice pe care ni le-a trimis prin profeții Săi. Dacă ascultăm, învățăm și suntem supuși Lui, viața noastră va reuși și va prospera (2 Cronici 20:20). Pentru unii,

chiar și prosperitatea spirituală a ajuns să fie definită prin case, prin mașini și haine frumoase și prin alte bunuri materiale. Deși promite să aibă grijă de nevoile noastre, Dumnezeu dorește și ca sufletul nostru să prospere, după cum prosperăm și în alte privințe (3 Ioan 2). Însă adevărata împlinire spirituală durabilă în viața creștină cere ascultare de mesajele lui Dumnezeu.

Dumnezeu nu irosește cuvinte. Când El vorbește, cuvintele Lui sunt veșnice. Nu își pierd niciodată puterea și eficiența (Isaia 40:8). Ele ne sunt date ca avertizare, „pentru învățătura noastră, peste care au trecut sfârșiturile veacurilor" (1 Corinteni 10:11). Dacă aceste lucruri erau adevărate atunci, cu cât mai mult ar trebui să ni se aplice nouă astăzi?

> Când citești în Biblie relatări despre răzvrătire și necredință, ce lecții extragi din ele ca să nu faci ceva asemănător?

## Primirea și transmiterea de mesaje

Arthur White, nepotul lui Ellen White și fost director al Patrimoniului Ellen G. White, a estimat că bunica lui a primit sute de viziuni și de vise profetice. Viziunile durau între câteva minute și mai multe ore, uneori în prezența unor grupuri mari de oameni. Scepticii aveau ocazia uneori să o analizeze în timpul unor astfel de manifestări publice. Ca și profeții biblici, ea a fost supusă unor fenomene supranaturale. În 1868, James White a descris starea ei în timpul unei viziuni: „complet inconștientă cu privire la ce se petrecea în jurul ei", nu respira, mușchii îi erau „rigizi" și „articulațiile înțepenite", mișcările și gesturile ei erau „libere și grațioase", iar ochii îi erau deschiși. După ce ieșea din viziune, pentru o vreme nu mai vedea bine. Nimeni nu putea controla când sau cât timp se afla într-o viziune, deoarece viziunile erau de obicei neașteptate chiar și pentru ea. (Vezi James White, *Life Incidents*, p. 271-274).

Ca și în vremurile biblice, reacțiile oamenilor la mesaje erau fie de acceptare, fie de respingere. Ellen White însăși afirmă: „Dumnezeu m-a trimis să adresez mustrări poporului Său și [...], întrucât a așezat asupra mea această povară grea [...], El îi va face responsabili, pentru modul cum tratează acest mesaj, pe cei cărora le este adresat. [...] Nu eu am ales această lucrare neplăcută. Nu este ceva care să-mi aducă favoarea sau lauda oamenilor. [...] În numele și în puterea Răscumpărătorului meu, voi face tot ce pot. Voi avertiza, voi sfătui, voi mustra și voi încuraja după cum îmi poruncește Duhul lui Dumnezeu, indiferent că oamenii vor asculta sau nu. Datoria mea nu este să-mi plac mie însămi, ci să fac voia Tatălui meu ceresc, Cel care mi-a încredințat această lucrare." (*Mărturii pentru biserică*, vol. 4, p. 231, 232).

Este interesant că mulți au respins mesajele ei profetice pe baza lipsei lor de convingere sau a dezacordurilor personale cu ea, nu din motive teologice. Ellen White a manifestat multă bunăvoință față de scepticii privind darul ei profetic. De fapt ea a arătat clar că acești oameni trebuie tratați cu „multă răbdare și iubire frățească, până când își vor clarifica poziția și se vor hotărî dacă sunt pentru sau împotrivă" (*Ibidem*, vol. 1, p. 328). Ea era convinsă că adevărata dovadă a darului ei profetic erau mesajele de la Dumnezeu. Dacă oamenii ar căuta sincer adevărul, ea credea că aceștia vor ajunge să vadă că darul ei era autentic. Era

convinsă că Dumnezeu îi va ghida în căutarea lor de a înțelege mai bine, dar și că Dumnezeu ne-a oferit suficiente dovezi „pentru a ne înclina credința de partea adevărului” (*Ibidem*, vol. 4, p. 231).

---

***Studiu zilnic: Psalmii 86 – 92; Ellen G. White, Educație, cap. 10 și 11***

1. Despre cine au fost spuse lucruri pline de slavă?
2. Pentru cine nu face Dumnezeu minuni și cine nu se scoală să Îl laude pe Dumnezeu?
3. Câți ani să ne înveselească Dumnezeu?
4. Ce este credincioșia lui Dumnezeu?
5. *De ce Marele Învățător Își aducea ascultătorii în contact cu natura?*